

staltninger. De øvrige kommunistiske lande har under debatten spillet videre på dette tema og dermed fastholdt det østlige standpunkt, hvorefter FN-pagten fastlægger Sikkerhedsrådets enekompetence med hensyn til sådanne spørgsmål vedrørende fredens opretholdelse, der kræver handling. Våbenhvilen i Kashmir var et eksempel på de resultater, der kunne opnås, når pagtens bestemmelser om Sikkerhedsrådets rolle blev respekteret.

Udenrigsminister Couve de Murville gav udtryk for de tilsvarende franske synspunkter, hvorefter FN's pagt klart har afgrænset Generalforsamlingens og Sikkerhedsrådets kompetence, og denne afgrænsning er ikke blevet ændret ved „Uniting for Peace“-resolutionen (res. 377 (V) af 3. november 1950). Medens forsamlingen er udtryk for den internationale opinion og følgelig er det højeste politiske verdensforum, som Sikkerhedsrådet ikke kan tænkes at ville ignorere, repræsenterer rådet en kombination af verdens vigtigste militære, økonomiske og politiske magtfaktorer. 20 års erfaring viser, at handling uden om rådet bliver ineffektiv og kan medføre faremomenter. Frankrig har derfor ikke kunnet støtte dristige fortolkninger, der skulle ændre balancen mellem FN's organer, ligesom Frankrig ikke kan godtage, at FN's kompetence på nogen måde kan udstrækkes til noget lands indre anliggender. FN bør ikke indlede militære eventyr, men organisationen kan påtage sig blotte observatøropgaver som f. eks. i Palæstina og Kashmir, forudsat at Sikkerhedsrådet godkender disse opgaver og kontrollerer deres udførelse.

Organisationens politiske og konstitutionelle krise afspejledes i dens finansielle krise, hvis løsning efter fransk opfattelse ikke blot var et spørgsmål om frivillige bidrag. Der var tillige tale om nødvendigheden af at få et helhedsindtryk af FN's økonomiske forpligtelser til forskellige sider samt af at standse FN's og særorganisationernes stadige udgiftsførelser. Når dette måtte være opnået, ville FN's finanser kunne bringes i orden én gang for alle, og i så fald ville Frankrig ikke nægte sin bistand.

Den amerikanske FN-ambassadør, Arthur Goldberg, fastslog det vestlige standpunkt, som efter amerikansk opfattelse støttedes af

et overvældende flertal af FN's medlemsstater, hvorefter Generalforsamlingens residuale beføjelser til at iværksætte fredsbevarende foranstaltninger måtte opretholdes, hvis Sikkerhedsrådet ikke kunne nå til enighed. Goldberg kunne tiltræde generalsekretærens forslag om et smidigt system af stående nationale styrker reserveret til FN's brug.

Mange vestlige lande støttede i mere eller mindre udtalt grad USA's synspunkter, således f. eks. Canada, Australien og Japan. Nederlandene var rede til at deltage i forhandlinger om en eventuel ændret balance mellem Sikkerhedsrådets og Generalforsamlingens beføjelser med hensyn til fredsbevarende foranstaltninger. Storbritanniens udenrigsminister fremhævede, at sådanne foranstaltninger ikke på længere sigt måtte kunne standses af en enkelt magts kortsynede opfattelse af, hvor dets sande interesser ligger. Finland udtalte, at Sikkerhedsrådet har hovedansvaret for sikringen af freden, men at det var vigtigt at fastlægge reglerne for iværksættelsen af fredsbevarende operationer, da FN ikke vil kunne gribe effektivt ind, så længe der råder usikkerhed herom. Fra dansk side fremholdtes det, at erfaringerne omkring de fredsbevarende foranstaltninger havde illustreret forskellen mellem idealbilledet af FN og organisationens politiske muligheder i dag; vore fælles anstrengelser for at styrke organisationen må tage sit udgangspunkt i de aktuelle politiske realiteter.

Irlands udenrigsminister helligede næsten hele sit indlæg til de fredsbevarende operationer og gjorde rede for et samtidig fremlagt resolutionsforslag til en løsning af krisen, hvorefter der dels indføres særlige afstemningsregler i Generalforsamlingen vedrørende iværksættelsen af fredsbevarende foranstaltninger, dels oprettes en særlig bidragsskala med tyngdepunktet hos stormagterne, men med mulighed for disse til ensidigt at afslå betaling.

Udviklingslandene fremkom med udtalelser, der viser, hvor forskelligt disse lande ser på problemkomplekset. Brasilien gentog sit forslag fra 19. samling om, at krisen burde løses ved indføjeelse af et nyt kapitel, baseret på indvundne erfaringer, mellem FN-pagtens kap. VI og VII. Malaysia gentog sin plan fra 19. samling for en midler-